

El temps que corre

Agost, finances

Lectors com som de diaris, ciutadans atents a la marxa del món, observadors de les inclemències del present, acabarem de passar un mes d'agost insòlit. No solament per les temperatures anormalment moderades, per no dir impròpies dels hàbits d'aquest temps que sol ser de calors insuportables: els experts universals en la matèria ens advertien que, vist l'extrem dels estius passats, vista la pujada general dels termòmetres, aquest estiu del 2007 batria tots els rècords tèrmics, seria insuportablement càlid, i ja ens podíem preparar a patir i a suar. Després, com sol passar, els entesos s'equivoquen quan fan de profetes, siga en matèria de meteorologia, siga en el camp de l'economia, i així aquest mes d'agost ens ha sorprès tots desconcertats: fa deu anys, o vint anys, o no se sap quants, que les temperatures no eren tan baixes, que no hi havia tants núvols al cel, que no eren tan buides les terrasses dels bars a les platges. Quant a la resta de perturbacions, els incendis també han estat més moderats; a Galícia, cosa insòlita, enguany no cremen massivament els boscos, i segurament per compensar tanta moderació peninsular, a Barcelona i el seu entorn la roda de la fortuna ha decidit que tocava rebombori i desastre. Algun déu o deessa dels que filen el destí dels negocis humans es deu haver desorientat una mica en les seues responsabilitats aplicades a la petita humanitat catalana: la natura es modera, la resta es desferma. El resultat és que, al llarg de setmanes i mesos, pareix que res no funciona com cal: ni els aeroports, ni els trens de llarga distància, ni els de distància curta, ni el trànsit a les autopistes, ni l'electricitat, que és la força que manté els equilibris bàsics de la vida. De manera que ni fa la calor que esperàvem, ni la maquinària social rutlla com hauria de fer-ho, ni se'n fa responsable ningú, tots són bons i sants, els problemes plouen del cel o d'un destí imprevisible i funest, tingueu paciència, que tot s'arreglarà. Per acabar d'arrodonir els desficacis, des de la Generalitat valenciana amenacen que no toleraran que a Catalunya arriben inversi- ons privilegiades (?): ai, Senyor, que les obsessions grotesques d'aquesta gent ni a l'estiu no descansen. Ni en un estiu, com el d'enguany, tan ocupat també per taurons a la platja, terratrèmols al Perú i terribles ciclons al Carib.

Només faltava, vista la varietat d'entreteniments, que l'agost ens portara també l'ensurt de les finances. Això no és propi d'un temps de vacances, valga'm Déu: és que els bancs d'inversions o d'hipoteques no reposen?, és que els grans moviments de capitals no poden aturar-se un moment?, és que ens volen amargar el descans, etcètera? La raó de tot plegat és que l'economia monetària és com el clima, que ningú no encerta per on ha d'anar. O pitjor encara que el clima, perquè en el fons del fons l'economia és un derivat de la psicologia, dels aspectes menys racionals de l'esperit: de les eufòries, les pors, les emocions, les presses o la calma. I això, quan al planeta Terra hi ha massa diners sense pàtria,

Joan F. Mira

pot resultar tan imprevisible com la temperatura de l'agost i com el lloc i el dia que es formaran turbulències terribles. Els diners, centenars de milers de milions d'euros o de dòlars, circulen sobre les terres i les aigües del planeta sovint sense saber ni on van ni d'on vénen: mai no hi ha hagut tants diners, mai tanta gent ha tingut accions en borsa, mai tanta gent s'ha endeutat de manera massiva, mai tants gestors i manipuladors de capitals han decidit la direcció de tanta quantitat de moneda, o de crèdit, o fins i tot de descrèdit. Sense comptar que la Xina, qualsevol dia, si vol, pot abocar el sac enorme que guarda ple de dòlars (un volum de moneda infinit, inimaginable) i llavors tota la resta serà pura broma. Mai un govern comunista no havia pogut actuar com el més gran capitalista del planeta. Mai les finances mundials no havien servit tan poc per a finançar res i tant per a circular com els núvols i els vents. Si voleu seguir un consell, no feu cas de cap expert. Contempleu el panorama, poseu-vos a l'ombra si fa massa sol, no eixiu de casa si plou i fa vent, llegiu una bona novel·la, escolteu l'Art de la Fuga de Bach. I sobretot no penseu, per favor, que aquest full que acabeu de llegir té cap substància ni coherència.

“Sense comptar que la Xina, qualsevol dia, si vol, pot abocar el sac enorme que guarda ple de dòlars (un volum de moneda infinit, inimaginable) i llavors tota la resta serà pura broma. Mai un govern comunista no havia pogut actuar com el més gran capitalista del planeta. Mai les finances mundials no havien servit tan poc per a finançar res i tant per a circular com els núvols i els vents.”